

РЕШЕНИЕ

№ 7566

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8203** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на С. В.-гражданин на Република Б. и Х. срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ, рег.№ 5364р-17755/20.07.2023 година на Директор на Дирекция "Миграция", с който на основание чл.26, ал.2, вр.с чл.26,ал.1 и чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ на С. В.- гражданин на Република Б. и Х..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че административният орган е излязъл извън правомощията си, като не е връчил оспорения отказ и е действал в нарушение на интересите на българската държава, свободата и законните интереси на оспорващия. Иска се отмяна на Отказа.

В съдебно заседание, оспорващият-С. В. редовно и своевременно призван, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването-Директор на Дирекция "Миграция" редовно и своевременно призван, се представлява от юрисконсулт Т. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. СГП редовно и своевременно призвана се представлява от прокурор М., която намира оспорения отказа за законосъобразен.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на

страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че на 31.03.2023 година оспорващият подал Заявление за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ - лице от български произход. Към Заявлението си приложил необходимите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35, и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ/ когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в Д. - МВНР документ за платена такса за визата. Трудовият договор по ал. 5 не се изисква от чужденеца в случаите, когато информацията е отразена в Регистъра на уведомленията за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори или уведомления за промяна на работодател.

След регистриране на Заявлението на 29.05.2023 година до оспорващия по електронен път е изпратено съобщение, в което му е указано, че срокът за произнасяне по Заявлението се удължава с два месеца, като в едномесечен срок от получаване на съобщението следва да представи Удостоверение, от което е видно, че е от български произход и следва да подаде документи за доказване на българския си произход в Изпълнителна агенция за българите в чужбина.

Оспорващият представил Удостоверение, видно от което е, че същият е лице от български произход .

На 26.06.2023 година до Директор на Дирекция "Миграция" е депозирана Докладна записка от Полицейски инспектор в СИПАМ , в която е посочено, че на 22.06.2023 година полицейски екип от Отдел "Противодействие на незаконната миграция" е посетил адрес [населено място], [улица], № 7 с цел установя дали чужденецът С. В., [дата на раждане] в Република Б. и Х., гражданин на Република Б. и Х. живее на заявения от него постоянен адрес в РБ, на който му е осигурено жилище от българския гражданин- М. Г. Т., живуща в [населено място] , [улица], №7 съгласно нотариално заверена декларация и при извършената проверка е установено, че на адреса чужденецът не е намерен, а е установен българският гражданин Е. Р. Т., живущ на посочения адрес и син на М. Г. Т., като същият заявил, че на адреса няма и не са живели чужди граждани и от разговор с майка си знае, че е била в контакт с такива, които търсели квартира, но само извършили оглед на къщата, без да я наемат и относно тези негови твърдения са му взети писмени сведения и непосредствено след това са провели телефонен разговор с М. Г. Т., в който тя споделила, че е приета на лечение е във ВМА и за материалите да използват сведението, което тя е написала, когато е идвала в Дирекция „ Миграция“ , в което е отразила ,че група от 12 сръбски граждани, на които не може да посочи имената са дошли за оглед на къщата и след като им е дала ключ от входната врата, чужденците не са идвали на посочения

адрес и да се използват дадените от нея писмени сведения от 25.04.2023 година, че се отказва от представената от нея декларация, че ще осигури на 12 лица- сръбски граждани подслон и жилище. В Докладната записка е посочено още, че при извършената проверка за пътуване на лице- чужд гражданин в АИС “Граничен контрол“ е видно, че С. В. за последно е влизал в РБ на 31.03.2023 година в 07,51 часа през ГКПП“ К.-шосе“ с лек автомобил марка „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] с цел туризъм и е напуснал РБ на същата дата 31.03.2023 година в 17,35 часа през ГКПП“ К. – шосе“, като е предложено да се приеме, че С. В. не живее на посочения адрес и да се пристъпи към издаване на решение по заявлението.

На 20.07.2023 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който отказал да предостави право на постоянно пребиваване в РБ на С. В. – гражданин на Република Б. и Х..

Няма доказателства кога Отказът е връчен на оспорващия или на неговия адвокат.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ, рег.№5364р-17755/20.07.2023 година на Директор на Дирекция “Миграция”, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция”Миграция”, на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, наред с Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността- Директор на Дирекция“ Миграция“ и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ-отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От своя страна, съгласно чл.26, ал.1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#).

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.11 от

ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). В тази насока, неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че отказът е немотивиран. На първо място, при посоченото по-горе-при подадено Заявление за предоставяне право на пребиваване, Директор на Дирекция "Миграция" действа в условията на обвързана компетентност и се произнася по подадено заявление само след получаване на писмено становище от страна на ДАНС. На второ място, съгласно чл.41.ал.1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците, за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България, за придобиване, загубване и възстановяване на българско гражданство по Закона за българското гражданство. На следващо място, ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България ([чл. 6, ал. 3 ЗДАНС](#)), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Следва да бъде посочено, че Становището на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Становището на ДАНС в конкретната хипотеза е, че оспорващият не представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС не възразява да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване. Получаването на писмено Становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС](#) е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България ([чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ](#) и [чл. 57, ал. 1 ППЗЧРБ](#), то има характеристиката на акт по [чл. 21, ал. 5 АПК](#), не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт. В случая, административният акт е мотивиран и в него са изложени съображения защо се отказва издаването на разрешение за постоянно пребиваване.

При издаването на Отказа Директор на Дирекция "Миграция" е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с

разрешен неопределен срок.

В чл.25 от ЗЧРБ е доуточнено, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които отговарят на условията, визирани в тази норма, като едно от тях е по т.1-Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход.

В чл.34 от ППЗЧРБ е регламентиран редът за получаване право на постоянно пребиваване- чужденецът подава лично в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага, документ за платена държавна такса по чл. 12, ал. 4 [от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси](#); копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по [чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ](#), когато такава се изисква и печат за последното му влизане в страната; за сверяване автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ; доказателства за осигурено жилище, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. По силата на алинея втора на същия текст, заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденец на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до два месеца. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи, този срок може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че трябва да представи необходимите документи и информация в едномесечен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

Съгласно чл.25, ал.3 от ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 34 от 2019 г.) Заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с [правилника за прилагане на закона](#).

От доказателствата по видно, че административното производство е инициатирано с подаване на Заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в РБ, като към заявлението си на основание чл.35 от ППЗЧРБ приложил изискуемите документи/ За получаване право на постоянно пребиваване на основание [чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) чужденецът прилага документите по [чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5](#), нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане.

Предвид обстоятелството, че към Заявлението на оспорващия не е приложено Удостоверение за български произход до оспорващия е изпратено съобщение да представи Удостоверение за български произход, оспорващият е уведомен на електронния адрес на адвокат Б. и е представил Удостоверение за български произход именно затова срокът е продължен с още два месеца. Административният орган е събрал доказателства и за това на декларирания адрес оспорващият пребивава ли и е анализирал всички събрани доказателства.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че отказът не е връчен на оспорващия, което съществено е ограничило правото му защита, защото възниква въпросът след като не му е връчен, то как същият е подал жалба срещу него- очевидно се е запознал с отказа, след като е предявил жалба и именно поради липса на доказателства точно на коя дата отказът е връчен, съдът прие жалбата за допустима.

При издаване на Отказа, административният орган е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

В нормата на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията на чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, като по т.23- е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, безспорно от доказателствата по делото е видно, че на 31.03.2023 година е сключен Трудов договор № 082/31.03.2023 година между „ТЦМ Бай“ ЕООД- [населено място] в качеството на работодател и оспорващия в качеството на работник, по силата на който оспорващият приел да изпълнява във „ТЦМ Бай“ ЕООД длъжността-Работник- строителство и месторабота С. със задължения, утвърдени от работодателя в длъжностната характеристика с работно време-8 часа, а договорът е безсрочен. Но при извършената проверка на адреса, на който ще пребивава работникът/ на 26.06.2023 година е установено, че на посочения адрес- къща в [населено място] живеят М. Т. и синът и Е. Р. Т., и на този адрес не са установени чужди граждани, а сам собственикът е декларирал сведение, че на този адрес не живеят чужди граждани, майката М. Т. оттегля подадената от нея Декларация, че ще осигури жилище на С. В., дадено от нея на 25.04.2023 година. На тази плоскост обоснован е изводът на административния орган, че представената със Заявлението нотариално заверена декларация за предоставен адрес на пребиваване е съставена с цел единствено заобикаляне нормите на ЗЧРБ, и предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл.11,ал.5 от ЗЧРБ- чрез облекчена процедура и представяне на сключен Трудов договор от 31.03.2023 година, не може да доведе до извод, че следва да бъде представено право на постоянно пребиваване, защото лицето не пребивава на територията на РБ и фактически не може да осъществява дейността-Работник строителство, като няма доказателства, че същият е започнал до осъществява дейност по трудово правоотношение/ което е с място на работа [населено място], нито пък, че пребивава на посочения и деклариран от него адрес. Всичко това сочи, че оспорващият е представил документ с невярно съдържание и е декларирал неверни данни/ че ще пребивава на посочения в нотариално заверената декларация адрес. В тази насока, неоснователно е твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че законът не въвежда задължение да се пребивава на посочения адрес, който се явява като постоянен адрес на лицето, защото отказът не е с правно основание – непребиваване на посочен адрес, а деклариране на неверни данни-че ще пребивава на посочения адрес/ на който няма как същият да пребивава, при

положение, че е напуснал територията на РБ на 31.03.2023 година и няма данни да се е завърнал в РБ. Наред с това е установено, че оспорващият е напуснал РБ на 31.03.2023 година след подаване на заявлението за получаване право на постоянно пребиваване и няма данни същият да се е завърнал в РБ. Нещо повече дори от извършената проверка от ГИТ и приложено писмо е видно, че управителят на „ТЦМ Бау“ ЕООД е посочил, че всички служители на дружеството са чужди граждани, които не са постъпвали на работа, не полагат труд и непосредствено след сключването на трудовия договор ползват неплатен отпуск, като работниците са назначени с цел обезпечаване на изискванията за получаване на постоянно пребиваване в РБ, а от представената информация от офис К. поляна на ТД на НАП- [населено място] е видно, че трудовият договор на оспорващия е прекратен на дата 25.04.2023 година и лицето е без отработени дни и доход само за здравни осигуровки, при което законосъобразно анализирайки всички събрани в хода на административното производство доказателства ответникът по оспорването е приел, че представената нотариално-заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване, макар и издържана в юридическо отношение въвежда административният орган в заблуждение и е съставена само и единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца, липсва актуален трудов договор сключен за минимум 6 месеца, чужденецът е влязъл еднократно в РБ на 31.03.2023 година и напуснал страната на същата дата, като няма данни за влизане и пребиваване в РБ, при което законосъобразно е издал оспорения Отказ.

Издаденият отказ отговаря и на целта на закона-да се отказва издаването на разрешения за постоянно пребиваване на чужденци в РБ, които не отговарят на изискванията за получаване право на постоянно пребиваване и в частност са представили документи с невярно съдържание и са декларирани неверни данни.

Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на оспорващия, че административните органи не са упражнили правата си в интерес на българската държава, защото именно в интерес на българската държава следва да се допускат да пребивават на нейна територия чужди граждани, които отговарят на изискванията на ЗЧРБ и ППЗЧРБ, а не такива, които използват документи с невярно съдържание, за да получат право на постоянно пребиваване. Очевидно е, че интересите на българската държава не предполагат своеволно и безпрепятствено пребиваване на чужди граждани, коти не отговарят на условията за пребиваване.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадения Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на оспорващия за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Съгласно чл.143, ал.3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност,

за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено е едно съдебно заседание и юрисконсултът Т. е присъствала на съдебното заседание.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. В.-гражданин на Република Б. и Х. срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ, рег.№ 5364р-17755/20.07.2023 година на Директор на Дирекция “Миграция“, с който на основание чл.26, ал.2, вр.с чл.26,ал.1 и чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ на С. В.- гражданин на Република Б. и Х..

ОСЪЖДА С. В.- ГРАЖДанин на РЕПУБЛИКА Б. и Х. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: